

CHƯƠNG BỐN

LÁ RỤNG VỀ CỘI

Gió thổi mạnh, gió thổi từng cơn, báo hiệu mưa bão sắp đến. Gió tạt vào mặt nàng lạnh đến tái tê mà MaiAnh không cảm biết! Đôi mắt đăm lẹ, nàng nhìn lần cuối địa phận của dòng họ SơTông...

Khi ngựa băng qua vùng mộ của tổ tiên nhà ngoại nàng, MaiAnh xúc động bồi hồi, đồng thời trong lòng dâng lên nỗi niềm chua xót đắng cay!

Nàng là cô gái mồ côi cha mẹ, giòng họ không còn ai nữa! Tất cả đã trở về với lòng đất khô cằn này. Bây giờ nàng còn lại một thân bơ vơ mà không biết đi về đâu?

- Dì HuêLi ơi! Dì có biết nỗi đoạn trường của con ngày nay không?

Nàng hỏi mà không nghe tiếng hồi đáp!

Còn ai nữa để lo lắng che chở cho nàng? Ngay cả những vật vô tri cây cỏ vùng đất này cũng không thuộc về nàng nữa! Nàng ra đi bỏ lại tất cả những kỷ niệm ấu thơ và không còn nữa cuộc đời êm ấm... Đi là chết trong lòng!

Đang lúc giông ruồi trên lưng ngựa, thình lình nàng nghe tiếng kêu la phía sau, hướng về toà lâu đài SơTông. Nàng

ngoảnh mặt lại nhìn cùng lúc với ý nghĩ: «Chắc thiên hạ đang xôn xao tìm kiếm tên sát nhân là ta đây?»

Nhưng... Hình như là không phải?

Trước mắt nàng một vùng đỏ rực, khói lửa cao ngất trời!
Rõ ràng là lửa đang thiêu đốt toà nhà của nàng!

- Sao có thể như thế? Toà nhà vì sao bị cháy?

Nàng thì thảo trong miệng như kẻ điên, hai hàng nước mắt chảy ròn ròn...

«Còn đâu nữa công trình của tổ tiên nàng gây dựng?
Chốc nữa đây tất cả sẽ tiêu tan theo mây khói! Tất cả chỉ còn lại đồng tro tàn!»

Đang lúc sụt sùi khóc, bất chợt Mai Anh nhớ lại tài sản và lâu đài đó không còn thuộc về nàng nữa. Giờ có thiêu hủy tiêu mất hết càng hay! Như vậy những kẻ âm mưu chiếm đoạt cũng chẳng có được gì! Như vậy tên Mỹ «Trường Sơn Bôfo» quái gở kia có thắng cuộc với PhanXi cũng chẳng lợi ích gì!

Nghĩ đến đó nàng bỗng bật cười lớn, cùng lúc trong đầu thắc mắc:

«Nguyên nhân nào toà nhà xảy ra hoả hoạn? Phải chăng trong lúc hấp tấp chạy ra khỏi phòng, chỗ PhanXi đang ngồi, nàng đã làm ngã ngọn đèn sáp?»

Có thể lắm! Nàng nhớ lúc này lúc chạy đi, nàng đã va chân vào cái bàn nhỏ. Ngọn đèn đặt nơi đó có lẽ bị văng

xuống nền nhà, bắt mỗi vào những bức màn và những vật dụng dễ cháy.

«- Lửa sẽ thiêu rụi hai xác chết của đôi nhân tình PhanXi và Ivy chẳng?»

Nàng hỏi với bao điều thắc mắc.

Ngựa đã dừng cương, song nàng chỉ đứng núp một chỗ chớ không dám quay trở lại để tìm hiểu những việc xảy ra...

Người trong xóm đang đổ xô về toà lâu đài để chữa cháy. Tiếng chân chạy tới... tiếng người kêu gọi vang vang...

Chốc nữa đây người ta sẽ tìm thấy hai xác chết. Người ta sẽ cho rằng nàng đã giết chồng và tình địch vì ghen, rồi phóng hoả để phi tang dấu vết. Tội của nàng khó thể bào chữa, khó thể dung tha!

Muốn tránh khỏi rơi đầu, nàng phải trốn khỏi xứ Anh. Muốn rời xứ Anh nàng cần gặp Cha GaThi. Vì chỉ có Cha mới có thể giúp nàng lìa xứ!

Nàng nhớ đêm qua Cha có nói: «Cha sẽ lấy tàu về Ý ngày hôm sau». Giờ còn quá sớm, chắc tàu chưa rời bến và Cha còn trên đất Anh. Vậy nàng phải phi ngựa thật nhanh đến hải cảng LaiMao để tìm Cha.

Nghĩ là làm!

Cũng may nàng còn trẻ, sức lực tràn đầy, lại thông thuộc khắp nẻo đường, nên chẳng mấy chốc người và ngựa đã xuyên qua lộ trình dài trên hai chục dặm.

Bây giờ MaiAnh đã tới con đường dọc theo bờ biển, hơi thở dồn dập vì phi ngựa không ngừng. Thấy một bé trai khoảng 13, 14 tuổi đi bên lề đường, nàng cao giọng hỏi nó về chiếc tàu Ý. Nó đưa tay chỉ ra biển, nói:

- Cô nương hãy nhìn kia. Con tàu về xứ Ý đã ra khơi. Cô nhìn thấy đó chứ?

Nhìn theo tay thẳng bé, MaiAnh thấy rõ một con tàu to lớn đang lướt sóng ra khơi...

Nàng thất vọng rung rung nước mắt, hỏi thẳng bé:

- Em có chắc con tàu đó qua LaMã không? Em có thấy một Cha cố đạo người Pháp lên tàu đó không?

Thằng bé nhanh nhẩu nói:

- Đúng! Đúng! Em nhớ ra rồi! Lúc nãy chính em đã xách phụ hành lý cho một vị tu sĩ từ khách sạn trong thành phố đến bến tàu. Đó là một ông Cha người Pháp. Chắc chắn là vị cố đạo mà cô nương tìm kiếm. Bây giờ cô nương có muốn đến khách sạn đó không?

Nghe câu nói của thằng bé, MaiAnh tuyệt vọng, đứng ngây người một chỗ không nói thêm lời nào! Thằng bé thấy nàng không hỏi điều gì thêm nên lặng lẽ bỏ đi.

Còn lại một mình với ngựa, MaiAnh thấy bên lề đường có chiếc băng dài. Nàng xuống ngựa ngồi nơi băng, tay giữ dây cương. Con vật nhìn chủ với ánh mắt thăm thiết y như biết được niềm đau của chủ.

MaiAnh ngồi bất động trên ghế, thần hồn đờ đẫn, không biết phải làm gì, đi đâu? Nàng là thân gái, chưa từng đi xa, cũng không quen biết ai, nên không biết phải đi đâu trên địa cầu này?

Một cơn gió thoảng qua mang theo mùi tanh của cá và biển cả làm nàng cảm nghe đói bụng. Nhớ lại tối đêm qua nàng chỉ ăn một ít súp.

Phải rồi! Chỉ mới hôm qua thôi, nàng lấy chồng. Và chỉ tối hôm qua thôi, bao nhiêu sự việc khủng khiếp xảy ra...

Nàng trở thành một kẻ trắng tay, goá chồng, nhưng đã trả được mối thù, rửa được cái nhục danh dự với tên đàn ông bội bạc kinh tởm nhất!

Hắn đã chết dưới tay nàng, trong một cuộc đấu kiếm danh dự. Nàng không phải là kẻ sát nhân giết một người không tự vệ.

«- Cho nên điều quan trọng hiện giờ là nàng phải sống để thanh minh, để nói rõ sự việc xảy ra cho mọi người biết. Nàng phải sống một cách thanh thản tự nhiên, hãnh diện, chớ không phải sống trong ngục tù bị người đời nguyền rủa».

Nhủ với mình như vậy! MaiAnh nghe có chút tự tin, đứng lên dắt ngựa đi dọc theo bờ lộ, định tìm người hỏi thăm đường đi đến khách sạn trong thành phố. Nhưng giờ ấy là giờ ăn trưa, không có ai lang thang giữa lộ.

Nàng lên lưng ngựa thả cương chậm chậm theo hướng nóc nhà thờ... Phút chốc ngựa và nàng đi đến trung tâm khu

phố. Nhà thờ hiện ra trước mắt nàng và cận nhà thờ còn có một khách sạn khá sang trọng.

MaiAnh thả ngựa chậm chậm tới khách sạn và buộc ngựa trước sân, rồi đi thẳng vào nhà hàng.

Giờ này thực khách đến ăn trưa đông đảo. Các cô hầu bàn chạy tới chạy lui cười nói với thực khách. Không ai mời đón khi nàng bước vào, y như họ không nhìn thấy nàng? Điều này không làm cho MaiAnh bất mãn, mà trái lại cảm thấy an tâm vì mang tâm trạng của kẻ chạy trốn, nên rất sợ thiên hạ lưu ý đến mình.

Nàng liếc mắt nhìn quanh... thấy có một bàn trống nơi góc phòng, một chỗ ngồi kín đáo bên cạnh lò sưởi, nên lặng lẽ tới bàn đó ngồi chờ người hầu bàn đến để gọi món ăn.

Không lâu lắm thức ăn được mang ra. Nàng vừa ăn vừa suy tính về số tiền mình hiện có không được bao nhiêu. Nàng cần phải mua giấy tờ lậu và vé tàu để rời xứ v.v... Xem ra số tiền trong túi nàng không đủ để ăn uống vài ngày, đừng nói chi những hao tổn khác!

Nàng nghĩ: «Xâu ngọc của mẹ mà nàng đang đeo trên người, nếu đem bán chắc cũng được khá tiền».

Chỉ có điều nàng là kẻ bôn đảo, nếu đem nữ trang quý giá vào tiệm kim hoàng hỏi bán, người ta sẽ nghi ngờ là của trộm cắp, chắc chắn họ sẽ báo cho cảnh sát!

Như vậy là nàng không thể bán nữ trang!

Suy nghĩ một lúc MaiAnh bỗng nhớ đến con ngựa của mình. Chắc là nàng phải lìa xa nó rồi! Nàng không thể mang nó lên tàu, nên chỉ còn cách duy nhất là bán nó. Bán ngựa chắc không khó lắm, mà cũng không gây thắc mắc cho người mua.

Phải lắm! Nàng nhất định phải bán ngựa, dù rất yêu quý con vật của mình. Đã có quyết định như vậy, tuy trong lòng cảm thấy bức rức xót xa, nhưng cũng giải tỏa được nỗi lo lắng, MaiAnh yên tâm ngồi ăn.

Thình lình bên tai nàng có tiếng ho sù sụ của ai đó... Tiếng ho rất đặc biệt mà nàng đã từng nghe, khiến nàng nhớ đến một người đến dự hôn lễ của nàng đêm qua.

Nàng ngược mắt nhìn theo hướng tiếng ho, thấy một người từ trên lầu đi xuống... MaiAnh nhận ngay ra người đó!

Ông ta chính là công tước ĐaVa, đại diện cho nhóm thân tộc của cựu trào đến dự lễ cưới của nàng chớ không ai xa lạ. Cùng đi với ông là một đàn ông lạ mặt mà nàng chưa từng gặp.

MaiAnh sợ công tước ĐaVa nhìn thấy mình, nên gập đầu xuống ăn, nhưng lén mắt theo dõi hai người họ.

Vô tình họ lại chọn chiếc bàn bên cạnh nàng. Nàng giả vờ như không lưu ý đến họ, song tai lắng nghe những lời họ nói với nhau...

Công tước ĐaVa hỏi người kia:

- Người đã tìm được tàu chưa, hờ BiSốp?

- Thừa công tước, tôi đã tìm được tàu rồi! Tàu của một tên cướp biển người Bồ Đào Nha. Tàu còn tốt và khá đẹp. Tên cướp đồng ý đưa chúng ta đến nơi. Và tàu sẽ trưng buồm ra khơi ngay đêm nay.

- Tốt lắm! Ta cần đi đến đảo đó để dưỡng bệnh. Tàu đẹp xấu không quan trọng, miễn hấn bằng lòng đưa đi là may mắn lắm rồi!

- Dạ phải!

MaiAnh nghe hai người họ nói về con tàu sắp rời bến, trong lòng cũng rộn lên niềm hy vọng...

Nếu là tàu của tên cướp Bồ Đào Nha, nàng được đi con tàu đó chắc không cần có giấy tờ hợp pháp.

Phải rồi! Nàng không nên lánh mặt với công tước ĐaVa, mà trái lại phải đến trước mặt ông, thú thật hoàn cảnh của mình, rồi xin ông cho nàng theo ông tới hòn đảo nào đó... Miễn ông chấp nhận cho nàng đi theo ông, dù phải hầu hạ ông như gia nhân đầy tớ. Quan trọng là nàng được rời khỏi nơi này, tránh sự lùng bắt của cảnh sát.

Nàng ngồi im chờ dịp để nói chuyện với vị công tước. Cũng may, người đàn ông có tên BiSốp rời bàn ăn. Có lẽ hấn chạy lo vụ con tàu của họ.

Thấy công tước ĐaVa còn ngồi lại một mình nơi bàn, MaiAnh liền đứng lên đi đến trước mặt công tước ĐaVa cúi đầu chào một cách kính cẩn.

Tiếng ho nặng nề của ông lại vang lên. MaiAnh chờ khi ông dứt tiếng ho, liền nhỏ nhẹ thưa:

- Thưa Ngài! Tôi xin phép được hầu chuyện cùng Ngài.

Công tước ĐaVa ngược mắt nhìn lên... Thấy một cô gái trẻ đẹp thì tưởng lầm nàng là gái làng chơi, ông ta cau mày khó chịu, hỏi:

- Cô muốn gì? Hãy để tôi yên!

Ông ta chỉ nói được mấy tiếng thì cơn ho lại nổi lên. MaiAnh vội lấy bình trà trên bàn rót ra tách, kính cẩn trao cho ông ta, vừa nói:

- Xin ông hãy uống trà cho qua cơn ho.

Công tước ĐaVa không từ chối, nhận tách trà trên tay nàng, uống một hơi. Bấy giờ ông mới chiếu mắt nhìn kỹ người con gái trước mặt và hỏi bằng giọng dễ chịu hơn khi nãy:

- Tôi có thể giúp được gì cho cô?

MaiAnh tự động ngồi xuống ghé đôi diện với vị công tước và nói thật khẽ:

- Xin Ngài hãy nhìn kỹ tôi... Hôm qua Ngài đến lâu đài SơTông dự một hôn lễ, mà cô dâu chính là tôi. Ngày hôm nay cô dâu ấy đã mất tất cả!

Công tước ĐaVa giật nảy người sau khi nghe câu nói kỳ lạ của MaiAnh. Ông nhìn nàng chăm chăm một lúc và khi nhận ra nàng, ông hoảng hốt kêu lên:

- Tiểu thư ĐờSơNa! À, mà không! Phu nhân RaMe! Tại sao phu nhân lại ở đây? Việc gì đã xảy ra?

MaiAnh nghẹn ngào đáp:

- Một sự bất hạnh đã xảy ra... Hôm qua tôi còn nhà cửa, còn gia sản, còn chồng, còn tên tuổi quý phái... Giờ thì tôi không còn gì nữa!

Công tước ĐaVa nhú mày:

- Tôi không hiểu câu nói của phu nhân? Sự tình ra sao, phu nhân hãy giải thích rõ ràng.

MaiAnh nói qua màn lệ:

- Toà nhà SơTông đã bị cháy rụi. Tiền bạc và gia sản đất đai của tôi cũng bị người ta chiếm lấy. Chồng tôi cũng đã chết và tên tuổi tôi thì vô cùng nhục nhã.

Nàng vừa khóc vừa tóm tắt mọi việc xảy ra... Nàng hy vọng sau khi biết rõ sự thật, công tước ĐaVa sẽ thương cảm hoàn cảnh của nàng, sẽ chấp thuận cho nàng theo ông lên tàu ra đi.

Nào ngờ sau khi nghe hết câu chuyện của MaiAnh, ông tước ĐaVa có phản ứng trái ngược, ông gằn giọng nói:

- Hừ! Lạ thật! Phu nhân nói: «Phu nhân giết chồng bằng một trận đấu kiếm danh dự?» Trong thiên hạ ai tin được điều này?

- Ngài! Tôi hy vọng Ngài tin tôi. Vì là sự thật! Tôi bị chồng sĩ nhục qua canh bạc ván bài, nên tôi đã giao đấu với hắn. Hắn bị chết dưới lưỡi kiếm của tôi.

Công tước ĐaVa nhúng vai tỏ vẻ không tin:

- Phu nhân nên tìm lý do nào khác dễ nghe hơn. Trên thế gian này không có đàn ông nào đấu kiếm danh dự (duel) với đàn bà. Phu nhân nói ra chỉ làm trò cười cho thiên hạ thôi!

MaiAnh thiếu nǎo:

- Những gì tôi kể với Ngài đều là sự thật. Trước Thượng Đế, tôi thề: «Tôi không nói dối».

Công tước ĐaVa xua tay ngắt lời:

- Đừng đừng! Đừng bao giờ thề thốt! Tôi vốn không tin lời thề từ môi miệng của đàn bà!

Niềm đau không được giải tỏa mà còn chồng chất bởi kẻ vô tình, MaiAnh uất hận sáng giọng:

- Ngài không tin lời tôi? Vậy theo Ngài sự việc thế nào?

- Việc công tử PhanXi thua bạc, bán mất tài sản của phu nhân là có thể có thật. Vì ai ai cũng biết chàng ta đam mê cờ bạc, lại si mê cô em họ IVy. Cho nên nguyên nhân phu nhân giết chồng là vì ghen! Rõ ràng là như vậy!

MaiAnh nói giọng cay đắng:

- Phải! Ai ai cũng biết hấn là tên «tứ đồ tường». Ai ai cũng biết hấn có nhân tình. Chỉ có hai kẻ ngu muội không biết gì là tôi và dì tôi! Thương hại cho tôi!

Nàng bỗng nhớ đến lời của Trường Sơn Bôfo: «Tôi nghiệp cho cô! Cô không biết gì về người đàn ông cô lấy làm chồng!»

«- Hấn có lý! Hấn nói đúng lắm!»

Nàng lầm bầm nói với mình. Công tước ĐaVa không hiểu nàng nói gì? Ông nhìn nàng chăm chăm một khắc rồi nói:

- Tôi có thể tóm lược sự việc xảy ra: «Vào đêm tân hôn phu nhân bắt gặp chồng đang ân ái với cô em họ nên nổi cơn ghen đâm chết gian phu dâm phụ, rồi sau đó châm lửa đốt nhà để phi tang dấu vết». Bởi vì lâu đài không còn là của phu nhân nữa, phu nhân tiếc gì mà không đốt quách nó đi?

Mai Anh cười nhạt:

- Thế còn tên Mỹ, Trường Sơn Bôfo? Ngài quên hấn đã biết tất cả sự thật, ngay cả việc chồng tôi đặt cuộc ván bài, bán tôi một đêm?

- Điều này tôi nghĩ phu nhân tưởng tượng quá rồi! Trên thế gian này chẳng có thằng chồng nào đặt cuộc cờ bạc bằng thân xác của vợ, dù hấn không yêu vợ!

- Quả là điều khó tin phải không? Ngài không tin, nhưng ông Bôfo sẽ làm chứng cho tôi và nói tất cả sự thật.

Công tước Dava hát hàm, nghiêm giọng bảo nàng:

- Đã thế, tại sao phu nhân không tìm ông Bôfo làm chứng nhân cho mình? Nếu sự thật đúng như vậy, phu nhân đâu cần phải đi nơi đâu để trốn tránh pháp luật?

MaiAnh nói qua tiếng thở ra:

- Khổ một điều là tôi không biết làm sao tìm ra hắn! Hắn là thủy thủ, chân trời góc biển là nhà. Tôi phải tìm hắn nơi đâu? Huống chi Ngài đã nghe câu chuyện tôi vừa kể thì cũng biết được tôi rất căm thù hắn. Bởi vì chính hắn là kẻ đã đem nguyên nhân bất hạnh cho tôi. Với một người như thế làm sao tôi có thể cầu xin sự giúp đỡ?

Lắng nghe nàng nói, công tước ĐaVa thở ra:

- Thiết tưởng tôi đã nói rõ ý kiến của tôi. Và tôi cũng không thể giúp phu nhân để giải quyết vấn đề. Xin phu nhân tự liệu. Tôi xin giã từ.

Sau câu nói ông đứng lên bước đi. MaiAnh nài nỉ:

- Tôi chỉ Ngài cho được đi theo lên tàu rời xứ.

- Tôi già yếu bệnh hoạn, phu nhân đi theo tôi thế nào được? Và lại chính tôi cũng là kẻ bị trục xuất khỏi quê hương vì hoàng thân quốc thích với cự trào. Tôi đâu có quyền lực gì trong chế độ hiện hữu để có thể giúp phu nhân?

MaiAnh cố níu kéo van cầu:

- Chính vì Ngài là thân thích cự trào nên tôi mới xin Ngài giúp đỡ.

Công tước ĐaVa lắc đầu:

- Phu nhân làm rồi! Sau hôn lễ, phu nhân trở thành công dân Anh quốc. Dù cho hoàng đế nước Pháp cũng không thể giúp phu nhân khỏi tội chết vì giết người.

MaiAnh nói trong nước mắt đầm đìa:

- Tôi không cầu Ngài cứu giúp tôi điều gì, chỉ xin cho tôi quá giang một đoạn đường. Ngài có thể bỏ tôi ở một đảo hoang nào đó. Chứ như tôi là kẻ cô đơn, không nhà, không cha mẹ hay bà con thân quyến, thì dù có trôi giạt nơi đâu cũng chẳng quan trọng nữa.

Công tước ĐaVa cau mày nói:

- Phu nhân nói gì lạ vậy? Phu nhân còn hai thân nhân của cha ở Pháp, lẽ nào không biết?

MaiAnh trở mặt ngạc nhiên:

- Ngài nói thật sao? Tôi còn có người thân của cha tôi ở Pháp à? Tôi chẳng bao giờ nghe dì HuêLi kể về điều này. Ngài biết họ hiện sống ở đâu không?

Công tước ĐaVa mỉm cười, giọng hoà dịu:

- Tôi nghĩ, dì của phu nhân không muốn nhắc đến họ thôi. Sự thật một người là chị họ của cha phu nhân, tên gọi ALài ĐờSơNa, không lập gia đình. Còn một người chính là hoàng hậu đương thời tên gọi HoaPhi (Josephine) cùng mang họ SơTông, tức giòng họ bên mẹ của phu nhân.

Niềm cảm xúc dâng lên, Mai Anh những tưởng nàng không còn ai thân thuộc trên vũ trụ này. Bất ngờ trong phút giây tuyệt vọng nàng biết được lý lịch người thân còn sống nơi quê cha.

Nàng nhớ, dì HuêLi không hề nhắc đến cha nàng và giòng họ cha. Cũng dễ hiểu! Dì là người Anh. Việc mẹ nàng lấy chồng dân nước khác, dì không hoan hỉ lắm. Dì thường hay chê bai chỉ trích hoàng đế NãPháLuân và bảo rằng:

«- Kẻ được thiên hạ suy tôn làm hoàng đế đó... ta chỉ xem là một tên hiếu chiến, điên rồ, say máu người!»

Bởi tư tưởng của dì cũng là tư tưởng của MaiAnh nên nàng không hoan hỉ tìm gặp người thân làm hoàng hậu của hoàng đế NãPháLuân.

Trong lòng đã có quyết định, nàng nói với công tước ĐaVa:

- Tôi sẽ đi tìm người chị họ của cha tôi.

- Phải lắm!

Ông mỉm cười sau câu nói và quay lưng đi. MaiAnh lại quýnh lên:

- Ngài nhất định không cho tôi quá giang chuyến tàu đêm nay sao?

Công tước ĐaVa không đáp, cau mày tỏ vẻ bực mình. MaiAnh hổ thẹn nói chừa:

- Xin lỗi Ngài. Dù thế nào tôi cũng xin cảm ơn Ngài đã bỏ chút ít thì giờ nghe câu chuyện của tôi và cho tôi biết tin tức người thân.

MaiAnh nghiêng mình chào biệt Công tước ĐaVa. Ông ta quay lưng đi không nói gì thêm. Nàng còn lại một mình nơi bàn ăn, trong lòng bâng khuâng không biết mình sẽ đi đâu? Cố nén không cho giọng lệ trào ra, nàng ngồi bất động một lúc rồi uể oải đứng lên rời quán ăn với bước chân thẫn thờ...

* * *

Hôm ấy cũng là ngày quang đãng.

Khi ra khỏi quán ăn MaiAnh hỏi thăm những người qua đường việc bán ngựa. Nàng may mắn gặp được một người chỉ điểm tốt. Ông ta dẫn nàng đến giới thiệu một gia đình giàu có không xa nơi đó. Chủ nhân thấy ngựa của nàng là tuần mã nên trả cho nàng với giá khá cao. MaiAnh mừng thầm vì với số tiền nàng hiện có tạm đủ cho cuộc hành trình và sinh sống một thời gian.

Bấy giờ sắp đang lúc ở khu phố, MaiAnh vào tiệm bán y phục mua cho mình một áo mới. Chỉ vì y phục trên người nàng là y phục kỵ mã, nàng sợ gây chú ý thiên hạ trong lúc đi đường.

Nàng rời tiệm bán y phục trong lớp áo của cô gái nửa quê nửa thành. Lúc bấy giờ trời đã quá trưa, nàng bước nhanh trên con đường hướng về hải cảng, đi tới lui dọc theo bến tàu, vẫn không biết hỏi ai để tìm tàu rời xứ?

Thật ra bên tàu là nơi thiên hạ qua lại đông đảo, nhưng MaiAnh rụt rè không dám lên tiếng hỏi ai. Chỉ vì với tâm trạng của kẻ bôn đào, nàng sợ có người tố cáo mình với cảnh sát.

Mãi đến chiều tối MaiAnh vẫn còn quanh quẩn một chỗ, trong bụng vô cùng khẩn trương. Bất ngờ nàng nhìn thấy một lão già ngồi trên mỏm đá, quay mặt nhìn ra biển, trên miệng phì phà điếu thuốc, dáng điệu hết sức thảnh thơi.

Nàng ngần ngừ một lúc mới nhẹ bước đến gần ông ta, hỏi giọng rụt rè:

- Thưa cụ, xin cụ vui lòng chỉ dùm...

Nàng nói chưa dứt câu, lão già giựt mình quay mặt lại trở mắt nhìn MaiAnh, hỏi lớn:

- Nè, cô bé kia! Con gái mà buổi tối còn lãng vãng ở đây, không sợ bọn thủy thủ bắt cóc à?

Nghe ông lão nói giọng thân thiện, MaiAnh lấy được can đảm hỏi tiếp:

- Cháu không quen biết ai ở đây. Cháu muốn hỏi thăm một việc...

- Cháu muốn hỏi thăm điều gì?

- Cháu muốn tìm tàu rời xứ.

Lão già cười tươi:

- Dễ lắm!

Vừa nói ông ta vừa chỉ tay qua bên kia đường, rồi nói tiếp:

- Cháu thấy căn nhà nhô ra ngoài đó chứ? Đó là trụ sở của viên chức coi hải phận. Cháu chỉ cần đến đó trình giấy tờ rồi mua vé tàu. Mọi thủ tục sẽ được hẳn ta chỉ dẫn rành rẽ lắm. À mà này, cháu muốn đi đâu?

MaiAnh đáp thật nhỏ:

- Cháu muốn qua Pháp.

- A! Qua Pháp thì hơi khó đó nghe! Thời buổi này bọn lính của NãPháLuân hay làm khó dễ tàu Anh, khó mà cập bến xứ Pháp! Nhưng mà, cháu cứ tới hỏi viên chức hải cảng xem sao?

MaiAnh nói giọng ngập ngừng:

- Cháu... cháu không thể đến trình giấy tờ... Cháu

MaiAnh muốn nói sự thật hoàn cảnh của mình, nhưng kịp nghĩ: «kể cho người lạ biết sự thật chuyện đấu kiếm rất nguy hiểm», nên nói trớ rằng:

- Cháu vừa bỏ trốn cha mẹ nên bất cứ giá nào phải qua Pháp.

Lão già như chột hiểu ra, nhìn nàng cười khà khà:

- Bỏ nhà theo trai phải không? Chao ôi, cháu quá quắt lắm đó nhé?

MaiAnh ngượng ngùng vì lần đầu tiên nói dối, đôi má ửng hồng. Lão già nghĩ mình đoán đúng nên cười lớn, nói tiếp:

- Con nít mà dám bỏ nhà theo trai hả?

Tuy xấu hổ nhưng không dám đính chính, nàng nhỏ nhẹ hỏi:

- Cụ biết có tàu nào chấp thuận cho cháu qua Pháp không? Tàu đánh cá, tàu cướp gì gì cũng được, miễn họ không đòi trình giấy tờ.

Lão già cười khịt khịt hỏi:

- Không có giấy tờ mà có tiền không?

- Cháu có tiền.

Nàng đáp và móc trong túi trao cho ông lão một «bản Anh». Lão già lật qua lật lại nhìn kỹ biết là tiền thật mới bỏ vào túi, nói:

- Lão có biết một con tàu... nhưng tự hỏi không biết có nên để cháu đi tàu đó không? Vì tên chủ tàu là tên hung dữ, dám giết người giựt của.

- Đi tàu ấy cũng được! Miễn cháu được rời xứ ngay. Cháu không có của cải gì, chỉ có đủ để trả tiền tàu nên không sợ bị cướp.

- Được! Nếu thế thì hãy đi theo ta đến gặp HắcNgư.

- HắcNgư?

Nàng lập lại cái tên lạ lùng với chút lo lắng trên mặt. Lão già cười nhỏ, giải thích:

- HắcNgư là cái tên thiên hạ đặt cho hắn. Còn tên thật của hắn chẳng ai biết là gì!

Vừa nói lão vừa bươn bả đi trước, MaiAnh lẻo đẻo theo sau...

Gió chiều từ mặt biển thổi vào vừa lạnh vừa ẩm mùi nước mặn khiến MaiAnh rùng mình. Lão già đã nói:

- Tối nay có lẽ lạnh hơn thường ngày.

Nàng lắng nghe, nhưng không nói gì. Cả hai đi đến một con đường hẹp và rẽ vào ngõ hẻm vừa tối tăm vừa dơ bẩn. Từ nhỏ đến giờ MaiAnh chưa từng đặt chân đến khu xóm tồi tàn như vậy nên lòng cảm nghe sợ hãi, chân bước ngập ngừng. Lão già như thấy rõ tâm trạng của nàng nên đứng khựng lại hỏi:

- Sao? Cháu còn muốn đến gặp tên HắcNgư nữa không?

Phần quá mệt mỏi vì cả đêm không ngủ, phần cả ngày lang thang ngoài đường, phần vì lạnh nên mặt mày tái xanh, tay chân run rẩy, nhưng MaiAnh lấy hết can đảm trả lời:

- Cháu quyết không đổi ý.

- Vậy cháu đứng đây chờ lão.

Nói xong lão ta bước nhanh vào gian nhà trước mặt. Còn lại một mình nơi đầu ngõ ở góc đường, MaiAnh chủ ý nhìn vào gian nhà lão già vừa đi vào. Nàng thấy bên trong có ánh đèn và nhận ra là một quán ăn nhỏ có nhiều người đang ăn uống nhậu nhẹt.

Tiếng cười nói thô lỗ của họ vang âm ra ngoài khiến MaiAnh mất hết can đảm dậm chân muốn trốn chạy khỏi nơi tối tăm đó... Đúng vào lúc ấy có tiếng chân người từ đường cái đi vào, tay họ xách đèn lồng.

MaiAnh vội vàng đứng nép mình vào vách nhà nơi góc đường. Cũng may trời tối nên họ không nhìn thấy nàng, mà nàng thì thấy rõ là hai người đàn ông. Một người vóc dáng cao lớn khoác áo choàng đen, chân mang giày boots miền biển. Một người lùn ăn mặc như phú thương.

Bỗng MaiAnh nghe một giọng nói kẻ cả như giữa chủ với tớ:

- Người nói nàng hiện ở đâu?

Người kia trả lời:

- Có người thấy cô ta từ khách sạn AnRê đi đến đây.

Câu đối đáp của hai người đàn ông lạ khiến MaiAnh toát mồ hôi. Họ nói về một cô gái...

«- Phải chăng họ nói về nàng?»

Giọng nói của một trong hai người nàng nghe quen quen. Hình như nàng đã từng nghe qua mà không nhớ rõ là ai?

MaiAnh muốn ló mặt ra nhìn cho rõ mặt hai người ấy, nhưng lại sợ họ là nhân viên an ninh đang truy tầm mình nên khép mình đứng yên một chỗ lắng nghe họ nói...

Thình lình người cao lớn cúi mặt sát ngọn đèn trên tay người kia để môi điều thuốc. MaiAnh trông rõ một gương mặt nhìn nghiêng quen thuộc... Gương mặt của tên Mỹ: «Trường Sơn Bofo!»

MaiAnh thầm kêu khổ, tim đập thình thịch tưởng chừng như muốn bay khỏi lồng ngực. Trong phản ứng tự vệ, nàng nhắm mắt lại để không nhìn thấy hắn vì quá sợ hãi.

Bây giờ nàng quyết chắc hắn đang hợp cùng cảnh sát Anh để truy tầm nàng. Con giận trong lòng phùng phùng trào lên, MaiAnh nghĩ: «Đáng lý ra hắn cũng bị ta xử tội chết như PhanXi».

Tiếng nói của kẻ đáng ghét kia lại vang lên:

- Ta chắc cô ấy không thể đi xa đâu! Cô ta không thể trốn lâu hơn... Ta cho tin... ở Luân Đôn...

Vì bước chân cả hai mỗi lúc một cách xa nên MaiAnh chỉ nghe được tiếng còn tiếng mát. Dù vậy cũng đủ cho nàng kinh tâm động phách tưởng chừng như sắp ngất xỉu. Cũng may nàng đứng tựa lưng vào vách nên không bị ngã.

Hai người nọ đi khuất nơi đó mà MaiAnh vẫn chưa định tỉnh tinh thần.

Bỗng có tiếng gọi:

- Ê cô bé! Cháu đâu rồi?

Nghe tiếng của lão già, MaiAnh mừng quính như gặp được cứu tinh, lú mặt chạy ra... Lão già trông thấy nàng liền tươi cười nói:

- Này nhỏ! May cho cháu, tàu của HắcNgư sẽ rời bến đêm nay. Hắc muốn cháu đến trình diện hắc ngay bây giờ.

Nàng ngoan ngoãn theo lão già bước vào quán ăn. Mùi rượu thịt cùng với mùi thuốc lá xông lên nồng nặc... Bọn đàn ông thô lỗ ngồi ngã nghiêng ăn nhậu với đám gái ăn sương. Khi MaiAnh bước vào, mọi người quay mặt lại nhìn. Có tiếng đàn ông từ góc phòng vang lên:

- Chao ôi, con nhỏ đẹp quá! Ê, đến đây uống rượu với ta một lúc coi nào!

Giọng một tên khác:

- Bộ mày điên rồi hả? Nhìn cô ta không phải là gái phong trần.

- Im đi! Tao cá với mày con nhỏ này là gái lẻ đường.

- Nói bậy! Tao không nghĩ như vậy!

- Vậy tại sao chúng ta không gọi cô ta đến hỏi cho biết ai đúng ai sai?

Bọn họ bàn bạc với nhau làm MaiAnh sợ hãi cúi gầm mặt đi sát bên lão già dẫn đường. Một tên ngồi nơi bàn vút đứng lên chụp cánh tay MaiAnh kéo về phía hắn. MaiAnh hoảng sợ thụt lùi, dợm chân muốn chạy.

Bỗng có một giọng nói ròn rảng vang lên:

- Bọn bây im hết! Cô gái kia đến đây gặp ta có việc cần chớ không phải để chúng mày trêu chọc. Khôn hồn cả bọn cút hết, đừng để ta nổi giận!

Lời nói như một lệnh truyền. Bọn người bề ngoài trông có vẻ lỗ mãng, bỗng riu ríu vâng lời một cách ngoan ngoãn khi nghe tiếng của ai đó vừa phát ra.

Trong lòng khâm phục, MaiAnh ngẩng mặt lên nhìn người ấy... tứ chi bỗng rùng rờ sợ hãi!

Quả đúng như lão già dẫn đường đã nói!

Người trước mắt nàng không khác gì một tên cướp mà sách vở đã hình dung. Mặt hắn tròn đầy, râu màu đỏ lù sù che khuất cả mặt, đôi mắt đỏ ngầu, thân hình cao lớn vạm vỡ...

Có lẽ biết được nỗi sợ hãi của MaiAnh khi trông thấy hắn, lão già thì thầm bên tai nàng, trấn an:

- Lão đã nói trước với cháu là hắn như vậy đó... Nhưng cháu đừng sợ!

MaiAnh mím môi tự nghĩ:

«Kể ra hẳn cũng đâu có gì đáng kinh tởm? Có những tên cướp hình thù khác thường như cụt tay, gãy chân, chột mắt, mặt mày đầy sẹo... ghê sợ hơn tên này!»

Nàng bỗng liên tưởng đến giờ phút lênh đênh giữa đại dương một mình với hẳn, lòng nghe rúng động. Nếu không vì sự xuất hiện bất ngờ của tên Mỹ khi này có lẽ nàng sẽ không đi tàu của tên HắcNgư này. Sự hiện diện của tên Mỹ Bofu trong vùng buộc nàng phải ra đi dù phải nhảy vào biển lửa.

- Sao? Bây giờ «nhỏ» hết muốn theo ta phải không?

Câu hỏi đầu tiên hẳn mở miệng nói với nàng. MaiAnh rụt rè đáp:

- Bất cứ giá nào tôi cũng phải qua Pháp.

- Có nghĩa là «nhỏ» không thể ở lại xứ này à?

- Phải! Vậy ông bằng lòng đưa tôi qua Pháp chứ?

- Nhỏ trả cho ta bao nhiêu tiền?

- Một đồng vàng.

MaiAnh xòe tay cho hẳn thấy mình có tiền. Hắc Ngư chụp đồng tiền trên tay nàng soi soi một lúc mới bỏ vào túi, nói:

- Được rồi! Ta đồng ý đưa «nhỏ» đi.

Mọi việc như đã dàn xếp xong. Tuy trong lòng còn sợ hãi nhưng MaiAnh rất nôn nao giờ phút lên đường. Vì không tin HắcNgư giữ đúng lời hứa và muốn giữ phần chắc, nàng hỏi:

- Bao giờ tàu ông khởi hành?

Hắn không đáp câu hỏi của nàng, lại hỏi:

- «Nhỏ» gấp lắm sao? Hiện ngủ ở đâu?

- Tôi chưa có chỗ ngủ. Nếu như chúng ra rời ngay đêm nay tôi không cần tìm chỗ ngủ.

- Ta định khoảng 10 giờ tối nay tàu sẽ rời bến.

- Nhưng thủy triều chỉ dâng lên vào lúc nửa đêm kia mà?

HắcNgư nghe MaiAnh nói, vỗ tay cười lớn:

- Cô bé biết chuyện quá ha! Mà này, «nhỏ» ! Người đừng lo! Ta đã cho tàu ra khơi trước rồi. Uống chút rượu này đi!

Hắn nói cùng lúc đẩy bình rượu về phía nàng. MaiAnh lắc đầu từ chối:

- Tôi không biết uống rượu! Tôi chẳng bao giờ...

- Đừng giải thích lời thôi làm gì! Cho dù người là công nương hay quận chúa xứ này thì bây giờ cũng phải nghe lời ta!

MaiAnh trở mặt ngạc nhiên nhìn hắn. Để hắn không nghi ngờ nguồn gốc của mình, nàng gắng gượng lấy bình rượu đưa lên miệng hớp một ngụm. Rượu cay xé khiến nàng phát ho!

Nhưng nàng cảm nghe có một làn khí nóng luân lưu trong huyết quản làm toàn thân ấm áp bớt lạnh, nên uống thêm một hớp rượu nữa. HắcNgư cười lớn:

- Hay lắm! Nhỏ ơi, ngươi làm thủy thủ cho ta được đó!

Hắn vụt quay sang lão già dẫn đường đang gục đầu ngủ nơi bàn, tay đập đập mấy lần lên vai lão, vừa nói:

- Về nhà ngủ đi lão già! Ta uống thêm chút rượu là đi ngay.

Lão già ngóc đầu dậy thật gọn gàng, rồi đứng lên bước đi không chân chờ. Khi ra đến cửa lão chợt nhớ đến MaiAnh, nên quay đầu lại nói:

- Chúc cháu thượng lộ bình an nhé?

HắcNgư cau mày:

- Già lão rồi, về nhà ngủ sớm đi! Bày đặt chúc chút chi lắm lời!

Lão già đi rồi, MaiAnh ngồi một bên HắcNgư chờ hắn nốc từ ly rượu này đến ly rượu khác. Nhờ nàng nhắm nháp vài ba giọt rượu khi nãy nên toàn thân nghe ấm áp dễ chịu, đồng thời đôi mắt nặng trĩu vì cơn buồn ngủ, nhưng lý trí nàng bảo:

«- Giờ phút này ta phải tỉnh thức đề phòng mọi bất trắc xảy ra, nhất là giờ khởi hành sắp đến».

Quán ăn giờ ấy đã thưa khách. Vài người còn lại ngồi tụ ba tụ bảy quanh một cái bàn để đánh bài. Ngoài ra còn có một

nhóm thủy thủ ngồi chung một bàn nơi góc phòng. Kẻ say như ngốc đầu lên không nổi, ngủ gà ngủ gật trên ghế... Kẻ ca hát nghêu ngao... Kẻ lầm bầm chửi lời thô tục ai đó...

Nhìn cảnh tượng ấy MaiAnh ngao ngán, mong cho đến lúc rời khỏi nơi đó. Một chốc sau HắcNgư mới ngưng uống. HắcNgư đứng lên nắm tay nàng kéo đi, vừa nói:

- Đi cô bé! Tới giờ rồi!

Nàng theo chân hắn rời quán ăn. Một cơn gió từ ngoài đưa vào nặng mùi biển cả. MaiAnh hít một hơi dài. Nàng có cảm tưởng như hít được làn gió của tự do, lòng dâng lên niềm vui của cuộc đời mới.

Ra đi là bỏ lại tất cả những đắng cay, những sầu muộn, những sợ hãi... Ở phương trời đó là quê cha, là cội nguồn...

Trời về đêm, gió càng lạnh buốt. MaiAnh phải túm áo choàng sát vào người cho bớt lạnh. HắcNgư nhìn thấy tay nàng run rẩy trong lớp áo, lên tiếng hỏi:

- Nhỏ! Sợ lắm phải không?

- Tôi không sợ! Tôi... tôi đang sung sướng vì sớm ra đi để gặp...

- Đừng «nhỏ»! Ta không muốn nghe về thằng tình nhân tưởng tượng của ngươi. Ta không biết vì lý do gì «nhỏ» nhất quyết qua Pháp, nhưng ta chắc chắn không phải để hẹn hò với nhân tình.

MaiAnh nghe hắn nói, lo sợ hỏi:

- Vì sao ông nói thế?

- Nhìn trong mắt «nhỏ» ta không thấy có ngọn lửa ái tình, mà ta nhận ra là nỗi lo âu sợ hãi. Cũng chính vì vậy ta mới bằng lòng cho «nhỏ» theo ta.

HắcNgư chợt dừng bước, nhìn thẳng vào mắt MaiAnh nói tiếp:

- Bởi vì ta vốn cảm thông nỗi lo sợ của con người. Chứ như vì ái tình thì ta không giúp đâu, nhất là ở vào tuổi nhóc con như «nhỏ».

Trời khuya, HắcNgư không nhìn thấy mắt MaiAnh rơm rớm lệ. Nàng thầm phục sự nhận xét của hắn và cảm động vì lời chân tình đó.

* * *